

*Vérpatyolat**A forradalmakra*

*Vonzza a tér a gyűlevész népet,
mely lélekben rongyos, testben
támasztékra szorul, de veszélyes.
Ökleit mindig magasba löki,
gyomra üres, beesett szája
pálinkaszagú, csillagtan ég
a szeme. Sárgás a bőre, halvány-
barna vagy fekete. Néha fehér.
Keserű léleknek nincsenek színei.
Tüze van. Kötelet tépő indulata.
Érvel a haraggal. Szomjazik
vérrre s igazra. Ettől fullad.
Kérdését, mint a fogát, szájából
kiütötték. Most válaszolni akar.
Mit követ el? Mit követel?
Munkát, kenyeret, rendet. Ha
gránit lépcsőbe botol, belerüg.
Terheit, félszét ledobálja,
s ujjongva futásnak ered.
Mindegy, mi az: autó, farakás, utca,
lángba borítja. Igézi a tűz.
Táncol a hússzínű márvány tükrén.
Forog rajta dühödt örömeben.
Zúzza az élet, koronás fotelokat
szánkáztat cirádás folyosókon.
Rúddal veri szét a kínai vázákat.
Hintázva visít az üvegcsilláron,
s fújol, sípol, egyszerre veszti
s találja meg az eszét. Pusztít,
ha nem hagyják építeni. Állati
hangokban érik be gyűlölete.
Vascspikés hasú erkélyen meg-
lovagolja a rácsot, mutogatja
farát, bozontos lábaközét a
fölfelé bámész népnek, mely
hurrogva üti combját. Kirepül*

*tárt szárnyas ajtón, s recsen
lent a kövön a hercegi trón.
Hi-fi, bár, bőrszék, plüssbeverő.
Elnöki íróasztal. Szobapálma.
Szerterepül a titkos irat.
Lapjaira az állami terv, rang
s a tekintély.
Érted tombol e gyűlevész, te
háromkeblű isteni ringyó,
miattad kapkod a nép angyal-
szárnyak után, s lebukik mélyen
a talpa alá halotti hidegbe,
ha megmarad is. Mert jönnek
mindig a tiszték, s pajzssal,
gumibottal, mellényben feketén
a katonák. Nem szólnak. Füttyög
ritmusra a síp, elállva mind a
keresztutak, s leeresztve a
plasztik arcvédőt, néznek
szerelevényt igazítva, merően;
nem szólnak. Csönd száll le a
térre. Kezeket hátra. Mozgás
nincs. Egyformák. Arctalanok.
Sisakban fülbe serceg a jelszó:
Vérpatyolat. S a hűség nekiront.
Rohanó lábak, térdvédővel. Lesíjt
a gumibot. Test testre esik. Faj
kaszabolja a kiabálást. Kőzapor.
Kiválasztatnak az áldozatok.
Sintérmunka. Sérültek könyökölnek.
Szól a sziréna. Vízugarat lönek a
tömegbe. Tisztul a tér. Csillog.
Rajta a kidöntött kátrány is.
Egy sisak, tele vízzel, benne ragad.
Fiatal lány fekszik utcakövön. Túl
mereven nézi drót közt a lámparomot.*

Madarak

*Tágas tér a hajnal, nem időszak.
Abogy szétterül, hullámzik
a széle, mint az uszonymnak.
Közepén repedés támad.
Átfektetnek rajta egy
tűz-pallót, melyen
égetlen lábbal madarak
sétálgatnak. Miféle
madarak ezek ekkora
szárnyal?
Mozdonykültre se rebbennek.
Ezüstkarikás szemükből
körben sugárzik a zene;
ritmusra emelgeti vas-
beton lábát a dolgos
reggel, s újraéled fűben
a százéves kaszapengés.*

Virrasztás

*Szeretem az éjt, mint kő
a vizet – némán lemerül.
Szavakat mondok benne
lázasan, pazarolva.
Némely ezüstös mondataim
szétfutnak, izzó vasplatin
mint a higanygömbök.
Egynek megnyúlik a teste,
fűrge farokmozgással el-
szabadul, s orral a Napnak
mámorosan
viszi magjában életemet.*

Ellenmozgás

*Estétől reggelig moha
növi be ablakodat.
S bár az imádás kína-
ezüstje futtatja belül,
kint pattog a szitok
s reszel a kiáltás:
ezt a pasast is
végre elásták.
S csakugyan, ásókat
nyomtak a csöndbe.
Szemcsés levegőben lent
nehezen lélegzel. Feküdj
nyugodtan alá a sötétnek.*

*Süllyedj le fenéig.
Ajkadról a zsoltárt
ledörzsölheti kétség.
Melleden megülhet a
vadszag. Deszkákat
kalapálhatnak a házra.
Hallod a káröröm nyerítését.
S egy jót köpnek sör után.
Így tördelnek hozzá az ígéhez.
Hangra nincs semmi remény,
de a szó nesztelenül jön.
S elkezd beszélni az ember.
S minden szolgál dorombol.*